

UFO

INFORMATION **NR. 2 1984**

Mystiska svarta män

UTAN NAGLAR!

— SIDAN 18 —

Mannen som tog emot växelpengarna hade inga fingernaglar...

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. - 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgränd,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0

UFO-Information 90 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg motages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

"Det okända"

Sveriges nya tidning för den som söker "nya", sanningar och upplevelser av udda karaktär. UFO:s, mystik och sällsamma ting.

"Det okända" finns att köpas hos varje välsorterad tidningsdetaljist.

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

I en värld där tankefriheten hotas stannar utvecklingen

Vad är det som gör det så svårt att se framåt? Varför måste människan alltid bygga på sitt vetande med utgångspunkt i vad vi redan vet? Varför prioriteras inte nytänkande i högre utsträckning?

Ja, detta är några frågor man ställer sig, när man ser hur våra makt-havare styr i både stort och smått.

Att UFO och en del andra ämnen av esoterisk art fått en så undanskymd plats i vårt medvetande, beror just på att människan är bunden till tidigare inlärd kunskap och inte förmår att tänka självständigt. Med tanke på hur vår situation här på jorden är, skulle det då inte vara på plats att till varje pris uppmuntra till ett självständigare tänkande i stället för att, som det nu är en kollektivisering av allt och alla inklusive intellektet äger rum?

Vad jag menar är, att om några rationella förändringar skall ske till folkets bästa, då måste de ske genom nytänkande. Vi vet ju redan, att med känd teknologi och sedvanligt tänkande går det dåligt för att säga käpprätt mot katastrof. Kollektivisering och socialisering leder till att människor pacificeras, varigenom allt nytänkande hämmas eller uteblir.

Människan måste tillåtas att vara fri i sin egen tankevärld, opåverkad av gamla inlärd föreställningar. Hur ofta ser vi inte hur gamla vedertagna sanningar tvingas ge vika för nyare rön. Detta skulle ske i betydligt snabbare tempo, om våra styrande uppmuntrade kreativa personer istället för att kväva dem i sin linda.

Vi vet t.ex., att våra naturtill-

gångar vad gäller drivbränsle till våra förbränningsmotorer inte kommer att räcka i evighet. Ändå håller man på att utveckla förbränningsmotorer, fastän vi vet att bränslet så småningom tar slut. Dessutom är ju motorernas avgaser skadliga för människan. Vi vet också, att sötvattnet är ett måste för livet på jorden - inklusive människan! Ändå tillåts utsläpp som gör vattnet odrickbart. I sanning ett underligt synsätt av de som är ansvariga! Varför inte uppmuntra och stödja forskning om magnetism som drivkälla i större utsträckning? Då menar jag forskning utan att snegla bakåt. Vart tog elbilen vägen? Varför görs inte mera "på den kanten"? Ja, så kan man hålla på med att räkna upp sak efter sak. Svaret i samtliga fall är att det blir obehagligt för de styrande med dessa ideer därför att de tvingas tänka i andra banor.

Nu t.ex. kommer pengar in på bensinskatten, och det är tydligen det enda som betyder någonting för myndigheterna. Att människor blir sjuka av avgaserna struntar man i och försvarar sig med att det finns sjukhus.

Ser man till energisidan, är det likadant där. Varför uppmuntras och stöds inte människor, som vill köpa vindelekticitetsverk etc.? Jo, svaret är enkelt. Myndigheterna får ingen energiskatt. Eller varför vill man stoppa vedeldning. Helt enkelt därför att om man eldar upp skogen, får man inte lika mycket pengar som om man säljer hus och massa eller färdiga pappersprodukter. Att elände sedan drabbar den enskilda män-

niskan, avfärdar man med att det ju finns ekonomiska skyddsnät, socialvård i olika former.

Man är sannerligen "krokig i huvudet" så det förslår. Men metoder-na är gamla och beprövade och man slipper skärpa till sig och börja tänka. Det enda man behöver göra när det kärvar till sig är att höja skat-terna. Det tycks vara enda alternati-vet. Den egna företagssamheten måste tydligen till varje pris stop-pas!

När det blir tillräckligt kärvt, kom-mer väl sociallagen att ha en para-graf som säger att en person som uppnått 60 år skall av statliga medel

tillsändas en giftampull att intagas till kvällsmålet nämnda årsdag. En humanare form av ättestupa, annars inget nytt man följer endast en gam-mal beprövad metod och så spar ju staten pengar. Man slipper tänka än en gång.

Skulle det sedan vara så, att några bråkstakar protesterar mot att avli-vas på 60-årsdagen kan man ju all-tid hänvisa till jämställdhetslagen och JÄMO. Då har man klarat av ännu en besvärlig sits utan nämvärd tankeförmåga, i sanning ett bra sam-hälle vi har att se fram emot! Ni tror att jag överdriver. Tro vad ni vill, men säg inte att ni inte varnats.

UFO-varelser ger healingkraft?

Forskaren Bill Cox har nyligen mött flera ungdomar på sina jorden-runtresor som hävdar att utomjordis-ka varelser "delar deras fysiska kroppar" i ett försök att underlätta den andliga utvecklingen av männi-skan. Ett fall från Spanien är en 14-årig pojke från Torrente, Francisco Ramon Jiménez, som fram till 11 års ålder var så sjuk, att han inte kunde gå till skolan utan var tvungen att ha privatlärare varje dag. En sjukdom från födseln band honom vid rullstol och läkare hade sagt till hans föräldrar, att han troligen inte skulle kunna gå ordentligt igen.

Det var under en operation vid 11-årsåldern som denna bild föränd-rades. I nedsövt tillstånd hade han en ovanlig dröm, varunder han fick kontakt med utomjordiska varelser. Han säger att i drömmen "var det ett stort fält av gräs där jag prome-nerade. Framför mig fanns ett stort träd och på marken en synlig rot från det. Jag snavade på roten och min hjärna började liksom rotera. Snart rörde jag mig bort från jorden och två ljusstarka tefat närmade sig mig. En man kom ut ur ett av tefaten och gav mig ett papper och talade

om vad jag skulle göra för mänsklig-hetens bästa."

Francisco vill inte redogöra i de-talj för vad som stod på papperet men säger att varelsen han mötte i rymden fortfarande kommer till hans hem på besök.

-Jag ger mig iväg till hans skepp varje natt. Han är lång och mycket trevlig och han lärde mig att bota människor som är mycket sjuka. Han har gett mig en speciell energi som jag ska använda för allas bästa.

Artiklar i lokaltidningar säger att upp till 500 sjuka och lidande perso-ner besöker honom varje vecka. De flesta behandlar han med hand-påläggning och rekommenderar dem också naturliga läkemedel såsom massage, bad och kroppsövningar.

Han säger, att när han är gammal nog skall han bli läkare. Francisco tar inte betalt för sina tjänster, enär han är rädd för att förlora sin kraft. Varelsen han är i kontakt med säger sig komma från Ganymedes, en av Jupiters månar. Vid hans besök "laddas Franciscos batterier" så att han kan bota människor.

UFO-Review Newspaper nr. 12

Övers. B.O. Lidén

Sandy Larssons bisarra kontakt!

Av Jerome Clark

Under en resa från Fargo till Bis-marck togs Sandy Larson, hennes dotter och en vän med på en oväntad färd - ombord på ett flygande tefat!

Jag hörde för första gången talas om Sandra Larsons observation nå-gon dag i slutet av oktober 1975, då Bob Becker i Fargo, N.D., ringde upp mig och föreslog att jag skulle kontakta henne. Observationen, som även bevitnades av hennes 15-åriga dotter, Jackie, och en ung man som jag kommer att kalla Larry Mahoney verkade mycket rutinartad - med un-dantag för en detalj. Hon hade en känsla av att det hade skett ett "tids-bortfall", antingen under eller strax efter händelsen.

Under min intervju med mrs Lar-son, en fränksild kvinna som försör-jer sig som country-westernsångers-ka och deltidsanställd cocktailvär-dinna, sade hon och hennes dotter att de hade lämnat Fargo vid 03.15-tiden på tisdagen den 26 augusti 1975 för en resa till Bismarck, 32 mil västerut, där Sandy skulle prov-sjunga inför en fastighetsmäklare. Larry Mahoney, en tjugoårig vän var chaufför. De beräknade vara framme klockan 07.00 - Sandys prov-sjungning skulle ske klockan 08.30 - alltså i god tid så att de även skulle hinna med ett frukostmål. Men nå-gonting hände under resan som de inte var förberedda på.

De befann sig ca 72 km väster om Fargo, på Interstate 94, då de plöts-ligt hörde ett mullrande ljud, mycket likt åska men betydligt högre. Detta åtföljdes omedelbart av en ljusstark blix, som lyste upp hela omgivning-en. Klockan var då strax efter 04.00.

Häpna tittade de tre ut genom det vänstra sidofönstret, och fick syn på åtta till tio orangeglödande flygande farkoster som dök fram på himlen i

söder och på rak kurs i 30 graders vinkel närmade sig marken. Det högst belägna UFOt verkade betyd-ligt större än de övriga, och det hela verkade som "små klot som kom ut ur ett stort." De kunde inte se några detaljer på kloten, endast lysande klot som var lika ljusstarka som so-len och omgivna av "rökpuffar". De befann sig 50 meter bort och 6 meter över marken.

Föremålen avbröt helt abrupt sin nedåtgående rörelse och stannade upp över en träddunge, varefter "tre och en halv" av dem sköt iväg upp i skyn och försvann. Vittnena kan inte förklara vad de menar med ett "halvt" UFO. Antydningvis verkar det vara så att ett av dem på något vis delade sig i två sektioner.

Vittnena grubblade inte över vad som hände med de övriga farkoster-na. Vid detta tillfälle fick Sandy en underlig känsla i huvudet. Larry upplevde också en märklig känsla: "Det var som om jag stod stilla. Det verkade som om jag inte körde med bilen, trots att jag körde i minst 80. Precis som om jag var fastfrusen en stund."

Men det underligaste var att Jackie, som tidigare suttit mellan Larry och sin mor i framsätet, nu satt i mitten på baksätet.

Men de tre var just då för uppska-kade för att inse att något mystiskt hade inträffat. De såg en campingbil framför sig och Larry körde upp vid sidan av denna och ropade till det medelålders par från Texas som be-fann sig i denna, "Såg ni det?" Men dessa vågrade att köra in till vägkan-ten och diskutera saken.

De tre fortsatte till Tower City, där de åkte in till en bensinstation och ringde upp North Dakota High-way Patrol. Den polistjänsteman som tog emot samtalet skrattade åt

Mahoneys berättelse. Modfälld återvändande den unge mannen till bilen.

Under tiden kände Sandy en underlig oro då hon tittade på en väggklocka, övertygad om att inte allt stod rätt till. Klockan visade på 05.23 - en timme mer än den borde vara! Observationen hade vad hon tyckte endast varat några sekunder. Eller hade den inte det?

En stund efter det att de tre hade satt sig tillrätta i sin Plymouth Barracuda av 1970 års modell, körde en bil fullpackad med studenter från Fargo in till bensinstationen. Studenterna, som liksom texasparet inte har identifierats, berättade upphetsat om en observation av åtta orangeglödande UFOs som de haft endast några minuter tidigare.

Veckorna och månaderna gick och Sandy plågades av minnet av sin UFO-upplevelse. Hon diskuterade den med flera av sina vänner; några lyssnade och andra skrattade. Vad det gäller tidsförlusten föredrog hon att inte alls tänka på denna - men så, den 20 oktober, då hon satt och tittade på NBC-TV:s film The UFO Incident, vilken är baserad på Betty och Barney Hills upplevelse, tvingades hon att börja fundera.

Nu mer plågad än någonsin, beskrev hon sin upplevelse för Bob Becker, som hon visste är intresserad av UFOs. Genom Becker kom jag i kontakt med Sandy, och inte långt därefter, efter det att jag övertygats om att hon talade sanning om sin observation och förlorade tidsperiod, ringde jag upp dr R Leo Sprinkle.

Dr Sprinkle är professor i psykologi vid University of Wyoming i Laramie. Han är en framstående person inom UFO-forskningen och samarbetade med Condonkommittén i undersökningen av fallet Herbert Schirmer. Som konsult åt APRO har Sprinkle använt sig av hypnotisk regressionsteknik i andra UFO-fall, vilket ofta har kastat nytt ljus över det inträffade. Sprinkle var t.ex. en av nyckelpersonerna i undersökningarna av Carl Higdon's UFO-kidnapp-

ning, och har senare framträtt i undersökningarna av Travis Walton-fallet.

Sprinkle försatte Sandy i hypnos fyra gånger, nämligen den 4, 5 och 6 december 1975, och den 18 januari 1976. Vid det sista tillfället var även dr J Allen Hynek närvarande i sällskap med John Coleman, en TV-personlighet från Chicago som var intresserad av fallet enär han höll på med en dokumentärserie om Hyneks Center for UFO Studies för WLS-TV.

Under den första sessionen gjorde Sandys oro inför vad hypnosen kunde avslöja henne till en mindre idealisk försöksperson. Men trots detta framstod det klart att det låg mer i hennes UFO-upplevelse än vad som först anats:

Sandy Larson: Vi pratade och var alla på gott humör under resan. Och plötsligt dök ett stort ljus upp på himlen, som lyste upp träden och vägen. Sedan hördes ett mullrande. Det var så högt att jag trodde det var åska. Sedan var det ett mullrande från runda tingestar. De kom ned. (Paus).

Dr Leo Sprinkle: Ser du vad som händer nu?

Larson: Det är tomt.
Sprinkle: Något hände, men det är svårt att veta vad det var?

Larson: Jag vet inte. (Paus).

Sprinkle: Vill du veta vad som hände?

Larson: Ja.

Sprinkle: O.K., gå bara tillbaka och beskriv vad det var som hände.

Larson: Det känns som om någonting drar i mig...

Sprinkle: Kan du beskriva den känsla du har?

Larson: Det känns som om mitt huvud ska explodera.

Sprinkle: Vad kommer att ske om detta inträffar?

Larson: Jag vet inte... det verkar som om jag inte vill upprepa de tankar som passerar genom min hjärna.

Sprinkle: Verkar de underliga eller dåliga?

Larson: Underliga.

Sprinkle försatte nu Sandy i ett djupare hypnotiskt tillstånd, och frågade när detta var klart: Dyker det upp bilder och intryck i minnet?

Larson: Ja... det är som ett huvud tittar på mig från höger - inte så högt upp, men - (måttar ca 0,90 eller 1,20 m)... det är inte som ett ansikte, utan det är snarare - som ett huvud omlindat med gasbinda.

Sandy klagade upprepade gånger över en snurrande känsla som framkallade ett illamående. Hon sade att hon kände att "mumien", som hon kallade den, klädde av henne och röntgade hennes mage.

Efter det att den första sessionen var över, berättade Sandy, på min uppmaning, om en "dröm" hon nyligen haft. Vid 06.30-tiden den 2 december hade hon vaknat, övertygad om att något underligt hade skett under natten - någonting som var förknippat med hennes UFO-upplevelse. "Det var som om jag just innan jag vaknade", förklarade hon, "instruerades om att inte berätta eller upprepa det för någon." Hon hade också flyktiga minnen som hade att göra med "mentala" meningsutbyten om sådana ämnen som människor och tvål. Sprinkle frågade henne om hon haft liknande drömmar tidigare. "Nej, aldrig," svarade hon.

Nåväl, dröm eller ej (och Sandy var inte säker på vad det var), så hade hon, hennes nioårige son och en vän till honom, vid 22-tiden på kvällen, sett ett märkligt ljus på himlen. Hon vet att det inte var någon dröm. UFOt liknade ett stjärnfall och hade rört sig i en halvcirkel. Hon skulle ha avfärdat det som en meteor om det inte hade avgivit ett säreget väsende eller surrande ljud.

På eftermiddagen dagen därpå (5 december), när dr Sprinkle och jag återvände till Sandys hus för ytterligare undersökning, fick vi veta något nytt.

Jackie, som hade uppehållit sig i sin mors sovrum medan hypnos-sessionerna pågick i vardagsrummet, sade att hon hade känt närva-

ron av spöklika väsen omkring sig. Vi tog henne inte på allvar, utan ansåg att dessa framkallats av hennes oro med anledning av UFO-upplevelsen. Vi var emellertid snart tvungna att inse att Jackie var gravallvarlig - och att det hon avslöjade under hypnos de närmast följande timmarna utgjorde ytterligare en pusselbit i det kosmiska pussel Sprinkle och jag försökte lägga.

Men först riktade Sprinkle in sig på Jackies upplevelse den 26 augusti. Hon berättade om observationen, att hon såg farkosterna röra sig mot marken och sedan försvinna ur synfältet. Sprinkle tog henne tillbaka genom upplevelsen och ledde henne till djupare koncentration. Hon kände sig plötsligt "yr i huvudet", vilket även hennes mor hade gjort. Därefter uppstod ett tillstånd av känslolöshet.

Jackie: Det finns något där, men jag vet inte vad det är.

Sprinkle: Hur tycker du det ser ut? Hur känns det?

Jackie: Det håller mig tillbaka.

Sprinkle: Var håller det dig?

Jackie: Överallt.

Sprinkle: Som en kraft eller en person eller -?

Jackie: En kraft... den släpper inte greppet om mig. Den låter mig inte röra mig...Jag sitter fast där...En osynlig kraft...

Sprinkle: Är det något som händer nu?

Jackie: Jag stod där.

Sprinkle: Så du omgivningarna när du stod där?

Jackie: Endast öppna vidder.

Sprinkle: Öppna vidder, eller som om du befann dig på ett fält? Eller som om du befann dig i ett rum eller någonting?

Jackie: Utomhus...Jag stod ute på fältet och kunde inte röra mig.

Sprinkle: Den osynliga kraften höll dig fast?

Jackie: Ja...jag bara stod där...tills de stängde av kraften.

Sprinkle: Vad hände efter det att de stängt av kraften?

Jackie: Vi pratade med camparen.

Sprinkle: Såg du vad som hände med de andra innan de stängde av kraften? Din vän och din mor? Vad hände dem?

Jackie: Jag kunde inte se dem.

Sprinkle: Kunde du inte se dem? Var de inte där?

Jackie: Inte i närheten av mig... jag var ensam.

Sprinkle: Kunde du se någonting när du befann dig därute på fältet? Kunde du se en bil eller en campare eller föremålen?

Jackie: Bara fältet.

Sprinkle: Ingenting i närheten som du kunde se?

Jackie: Några träd, långt borta.

Sprinkle: Har du en känsla av att du gick ut dit och sedan gick tillbaka?

Jackie: Nej, jag var bara plötsligt där.

Sprinkle: Du var bara där, och sedan var du i bilen, men du vet inte hur du hamnade där?

Jackie: Ja.

Samma sak återberättade Jackie under en annan hypnossession som hölls den 18 januari. Hon hade tydligen placerats ute på fältet i ett paralyserat tillstånd, och lämnats att stå där medan hennes mor och Larry fördes någon annanstans. Senare fick vi reda på hur hon, tillsammans med bilen och dess två andra passagerare, kanske transporterades från landsvägen.

Efter att dr Sprinkle hade analyserat UFO-historien så genomgående som möjligt, fortsatte han med att utfråga Jackie om de påstådda händelserna kvällen innan. Jackie sade, att hon hade känt närvaron av skugglika, osynliga väsen som verkade vilja skrämma henne när hon satt i sin mors sovrum. Hon trodde att de ville att hon skulle följa med dem någonstans, men hon vägrade och insisterade på att hon behövde sova. Det fanns bara en av dem inne i rummet, men det fanns flera utanför.

Efter att Sprinkle och jag hade tagit farväl kvällen innan, gick Sandy

och Jackie ut för att äta en hamburgare.

Sprinkle: Kände du närvaron av många väsen när du gick ut?

Jackie: Ja, och de skrämde mig.

Sprinkle: Kunde du känna hur många de var?

Jackie: De fanns överallt...

Sprinkle: Uppgav de varför de vill skrämma dig?

Jackie: De talade inte.

Sprinkle: Om jag ställde dem en fråga, tror du då att de skulle svara på den?

Jackie: Jag vet inte. De svarar inte på mina.

Sprinkle: Varför frågar du dem inte om de vill svara på frågor från oss?

Jackie: De gör bara så att det gör mera ont.

Sprinkle: Gör det ont nu? Gör det ont i kroppen på dig?

Jackie: Min arm...Det gör ont i min högra arm.

Sprinkle: Är det som om någon håller i den och orsakar smärta?

Jackie: Min skuldra.

Sprinkle: Är det som om någon håller i den eller som om någon trycker på den?

Jackie: Ja.

Vad som sedan följde verkade som hämtat från medeltiden, en slags kamp med främmande ondskefulla makter som betraktade Jackies kristna trosbekännelse med förakt. Smärtan i hennes högra skuldra, och sedan i hennes högra fot, fortsatte att plåga henne. Hela tiden vred sig Jackie i vända, och tårar strömmade nedför hennes kinder. Bob Becker och jag, som såg allt detta var riktigt förskräckt. Med stor lättnad såg vi hur Sprinkle bedrev "demonutdrivning", om detta är det rätta uttrycket, genom att få Jackie att åkalla "högre andar" som tvingade de andra att retirera. Till vår överraskning vaknade Jackie upp ur transen och var då glad, men hon var dock en aning skakad. Jag fick senare veta genom Sandy, att Jackies goda humör varade i flera veckor.

Denna konfrontations betydelse i

samband med UFO-upplevelsen är oklar, men jag har skrivit ned den här för vad den må vara värd. Det kan mycket väl tänkas att de "onda andarna" endast var inbillning, eller att de var psykologiskt betingade till sin natur, d.v.s. projektioner av oöverbunna problem i Jackies undermedvetna.

Å andra sidan kan de ha varit något helt annat. Det finns nämligen fall där UFO-vittnen har hemsökts av poltergeistfenomen eller spöksyner efter sin UFO-upplevelse.

Vem kan säga något bestämt i detta? Det kan dröja mycket länge innan vi får svar på dessa frågor.

Senare samma dag försatte Sprinkle åter Sandy i hypnos. Denna gång beskrev hon, fragmentariskt, vad hon trodde vara någon sorts operation som "mumien" hade genomfört på henne, och att han (hon hade hela tiden för sig att UFOnauten var manlig, men kunde inte förklara varför) hade gjort någonting med hennes hjärna. Hon klagade åter över "yrsel" och att hon kände sig snurrig.

Sprinkle: Har du någon aning om vad för slags experiment det var frågan om?

Larson: Det känns som om jag andas annorlunda...Det känns som om någon tog en kniv och gjorde insidan av näsan öm.

Sprinkle: Gjorde insidan av din näsa öm?

Larson: Skrapade den.

Sprinkle: Såg du någon röra din näsa?

Larson: Ja.

Sprinkle: Kunde du se några händer?

Larson: Nej.

Sprinkle: Kunde du se något slags instrument?

Larson: Ja.

Sprinkle: Kan du beskriva det?

Larson: Jag vill likna det vid en liten kniv och en bomullstuss.

Sprinkle: Det var alltså inget stort, utan något som fördes upp i din näsa?

Larson: Ja.

Märkvärdigt nog hade Sandy en gång tidigare genomgått en liknande operation, som utfördes av en läkare i hennes hemstad. Denna operation var ganska smärtsam och effekterna efter den varade i flera månader. Sandy fick tid för ett återbesök, för ytterligare behandling, men på grund av de smärtsamma obehagen brydde hon sig inte om detta. Det dröjde emellertid inte länge förrän hon hade lika stora sinusbesvär (bihåleinflammation) som tidigare. Men sedan operationen ombord på UFOt har hon enligt egen utsago varit fullständigt frisk.

Sprinkle: Är det något mer du minns om undersökningen?

Larson: Det känns som om de delar mig...Som om de plockade ut hjärnan och placerade den vid sidan av mig.

Sprinkle: Har du något minne av att titta och se vid detta tillfälle?

Larson: Nej.

Sprinkle: Det kändes alltså som om hjärnan plockades ut?

Larson: Ja, för ett tag.

Under den tredje sessionen, på eftermiddagen den 6 december, återupplevde Sandy hur hon svävade in i ett UFO, och därefter fann sig fastspänd vid ett bord. Hon såg ufo-nautens metalliska armar och en sladd ovanför varelsens huvud och skuldror. Vid ett tillfälle lyste "mumien" med en lampa i hennes ögon. Det glödde runt hans huvud och skuldror. Sandy trodde först att den glöd emanerade från sladden, men menade sedan, att den utgick från varelsen själv. Faktum är att UFOnauten, vid ett tillfälle vände ryggen till för att manipulera med en kontrollpanel full med knappar och handtag, och hon såg då hur hans nacke lystes upp. UFOnautens längd uppskattade hon till ca 180 cm.

Innan han avslutade sessionen, frågade Sprinkle Sandy vad hon minns av sin "dröm" på morgonen den 2 december. Vad som kom fram var endast fragment av en historia, vilken slutligen kom i ljuset två månader senare.

Hon talade om att hon sögs in i ett "svart klot" och sedan färdades någonstans. Då hon frågades ut om sina intryck från denna "färd", sade hon, "Jag såg något som liknade träd, men de såg inte normala ut. Och sand. Tre eller fyra."

Sprinkle: Tre eller fyra tingestar som såg ut som träd?

Larson: Men smälare. Som de träd som har vit bark.

Sprinkle: Som en asp? Eller en björk?

Larson: Ja, riktigt smala sådana.

Sprinkle: Var de på sand eller i sand?

Larson: På sanden.

Sprinkle: Såg du dem då du tittade ut genom det svarta klotet, eller befann du dig utanför klotet?

Larson: Det är som om jag var utanför det svarta klotet.

Sprinkle: Var detta efter själva resan?

Larson: Det var som när man tittar på månen, och den ser annorlunda ut.

Sprinkle: Är det månen eller atmosfären som ser annorlunda ut? Är det ljuset som verkar annorlunda?

Larson: Som om månen förser dem med ljus.

Sprinkle: Det ger dem en speciell effekt? Så träden ser ut på ett speciellt sätt, som om månljuset faller på dem?

Larson: Ja.

Clark: Är det vår måne eller en annan?

Larson: Jag vet inte. Kanske en måne som finns där hela tiden. Men det är inte som det ljus vi får från vår sol. Det är som när det är fullmåne ute. Fast klarare...(paus)...jag vill sammanlänka fältet som jag upplyste Jerry om med platsen där träden står.

Sprinkle: Berättade du om fältet för Jerry? Och sedan träden, de smala träden, och sanden?

Larson: Dit det verkar som de förde mig.

Sprinkle: Dit de verkade föra dig? Och vad är det för ett fält?

Larson: Jag vet inte. Jag förbinder det med trakten vid Third Street North...och 15th Avenue. Det är som om det inte var så avlägset.

Sprinkle: Du tyckte att du fördes dit på måndagsnatten den 1 december?

Larson: Ja.

Sprinkle: Du tyckte alltså att du fördes dit när du låg och sov? Blev du väckt?

Larson: Det är som det fanns människor där som jag inte känner...

Sprinkle: Varelserna från UFOt? De som gav dig tankar om att de kanske skulle komma tillbaka?

Larson: Ja.

Sprinkle: Fick du en känsla av att de kom tillbaka och hämtade dig? Att de tog dig med sig?

Larson: Jag tror att jag följde med dem.

Sandy hade redan från början talat om för Sprinkle och mig att hon från och med den 26 augusti, på en övermedveten nivå, varit övertygad om att "de" skulle återvända för att hämta henne. Denna tanke hade tydligen inplanterats i hennes psyke under den första konfrontationen, via ett subtielt "telepatiskt" budskap. Hon kunde inte minnas någon direkt kommunikation i den riktningen, utan det var endast en "känsla" hon hade.

Vid det här laget var Sprinkle och jag övertygade om att vi stött på ett potentiellt UFO-fall av utomordentlig vikt. Men just nu hade vi emellertid fler frågor än svar. Vi visste t.ex. att Sandy trodde att hon förts ombord på ett UFO, men vi hade varit oförmögna - på grund av Sandys känslor av obehag vid återupplevandet av "händelsen" - att inhämta några större mängder väsentlig information. Men vid varje session verkade Sandy vänja sig vid både hypnos och minnet av vad som hade hänt. Vi var säkra på att ytterligare hypnotiska intervjuer skulle locka fram hela historien i ljuset. Dr Sprinkles plikter krävde dock vid denna tidpunkt att han återvände till

Laramie.

Väl hemkommen informerade emellertid Sprinkle dr Hynek om historien. Hynek ringde upp mig och föreslog att han och Sprinkle skulle resa till Fargo för att återuppta utfrågningen. Den 17 januari mötte vi Jackie på ett hotell i Fargo, i sällskap med John Coleman från ABC-TV. (Sandy arbetade den kvällen).

Jackie upprepade den historia hon tidigare berättat, vilket fick oss att inse att hon inte endast undertryckte minnet av en mer fantastisk händelse. Dagen därpå, när Sandy försattes i hypnos, fick vi slutligen höra hela historien om kidnappningen den 26 augusti.

Efter att Sprinkle hade fört henne tillbaka till den ursprungliga observationen, frågade han henne vad som hände med de UFOs som närmade sig marken. Hennes svar var enkelt men betecknande: "De landade!" sade hon. Sprinkle och jag sneglade på varandra. Trots att detta hela tiden hade antytts, hade vi aldrig hört henne säga det rakt ut. Vi visste då att denna session skulle visa sig vara den mest avslöjande av alla. Och så var också fallet.

När UFOna landade, sade Sandy, "stannade bilen automatiskt." Omedelbart därefter drabbades hon av svindelkänsla och upplevde det som om hon "svävade".

Larson: Jag ser bilen föras rakt upp till det. Som om bilen sögs uppåt.

Sprinkle: Bilen sögs upp till vad?

Larson: Till vad det nu var som fanns därute.

Hynek: Fanns ljusen kvar där vid detta tillfälle?

Larson: Några av dem.

Hynek: Hade de samma lyskraft hela tiden, eller blev de svagare eller starkare?

Larson: Jag vet inte. Det är som om skenet inte längre besvarar mig.

Sprinkle: Och bilen sögs upp till det?

Larson: Endast en liten bit...

Sprinkle: Hur stort är UFOt? Större än ett hus?

Larson: Ett stort runt hus.

Sprinkle: Befinner det sig på marken?

Larson: Det svävar några fot ovanför...

Sandy kände det som om någon plötsligt hade tagit kontrollen över hennes kropp, vilken blev känslolös och svävade in i UFOt. Hon minns inte riktigt hur hon kom ombord, men i nästa stund fann hon sig liggande på ett långt, smalt bord. Då hon tittade tvärs över rummet, såg hon Larry fastspänd vid ett vertikalt bord som var fastgjort vid väggen. Hon såg inte till Jackie.

Hynek: Vad hände med dig? Är det någonting som händer med dig?

Larson: Det är som om de tittar på mig.

Hynek: Kunde du se att de tittade på dig?

Larson: Ja.

Hynek: Tror du att de gjorde något med dig med instrumenten? Undersökte dig eller utsatte dig för någon slags test?

Larson: Ja.

Hynek: Vad är dina känslor gentemot detta?

Larson: Jag har inget val.

Hynek: Talar de med dig vid något tillfälle?

Larson: Det är som om det förekom kommunikation.

Hynek: Sade de åt dig eller kommunicerade med dig att du inte skulle minnas detta, att det var hemligt?

Larson: Inte just då.

Hynek: Gjorde de det senare?

Larson: Ja.

Sandy fann sig nu avklädd. Ett instrument av något slag gned in hela hennes kropp med en alkoholliknande vätska, vilket fick henne att känna kyla. Därefter skrapades hennes näsa med kniven.

Hynek: Fanns det många personer eller varelser där just då?

Larson: Det verkade vara en som gjorde allt detta.

Hynek: Var dina ögon slutna just då?

Larson: Ja.

Hynek: Såg du någonsin hur de

såg ut?

Larson: Ja...de var stora.

Hynek: Vad för slags dräkter bar de?

Larson: Kanske som gummi, som..

Hynek: Tala om för oss hur ansiktet såg ut. Som vanliga människors? Eller vad var det för speciellt med deras utseende?

Larson: Deras stirrande blick. Det verkade som om deras ögon kan kontrollera min hjärna.

Hynek: Blinkade de med sina ögon som du och jag gör, eller stirrade de endast?

Larson: Stirrade.

Sprinkle: Vad hände mer under undersökningen? Du säger att man skrapade i din näsa?

Larson: Ja.

Sprinkle: Och sedan?

Larson: Det var som om de öppnade mitt huvud och undersökte hjärnan.

Sprinkle: Såg du hur detta sked-

de?

Larson: De satte på mig något som tog bort känslan i kroppen...

Clark: Såg du något instrument som användes vid öppnandet av ditt huvud?

Larson: Det var som om de bara behövde dra den rakt ut.

Clark: De kunde alltså dra din hjärna rakt ut?

Larson: Som om det fanns proppar som de endast behövde avlägsna och sedan dra den rakt ut.

Sprinkle: Kändes det som om det var tankar som drogs ut, eller känslor? Kunskap eller -

Larson: Det var som om de ville koppla något annorlunda när de satte tillbaka den igen.

Sprinkle: Kändes det som om du sattes ihop annorlunda?

Larson: Ja.

Sprinkle: Kan du säga vad skillnaden är?

Larson (paus): Jag är inte säker...

Sprinkle: Känner du dig som en annan person inombords?

Larson: Det verkar som om jag inte kan kontrollera vad jag vill säga.

Sprinkle: Är det som om du reagerar på vad de frågar eller på vad de säger?

Larson: I början ville jag därifrån, men nu - nu är jag helt likgiltig.

Sprinkle: Vad säger de till dig?

Larson: Endast att kommunikationen kommer att avbrytas inom kort, och att jag därefter är fri.

Clark: Är det en röst som säger detta?

Larson: Nej.

Sprinkle: Hur sker kommunikationen?

Larson (paus): Som en tanke mellan två personer, som när man vet vad den andre kommer att säga.

Sandy - och tydligen likaså Larry - svävade ut ur UFOt efter vad som verkade ha varit en halvtimme ombord på farkosten. Hon fann sig sedan sittande i bilen tillsammans med Jackie och Larry. Märkligt nog befann sig bilen nu i ett dike inte mer än 60 meter från det landade UFOt. När de sedan hamnade på vägen försvann allt minne av kidnappningen, och överhuvud taget den minsta aning om att de hade stannat.

Sandy kommer fortfarande inte ihåg någon direkt order att glömma episoden. Hon tror emellertid att det kan ha förekommit en subtil sådan, vilken i förening med psykets naturliga tendens att försöka undertrycka minnen av en traumatisk upplevelse hjälpte henne att glömma vad som hänt.

Efter sessionens slut var vi alla nöjda med resultaten. Men jag var övertygad om att vi fortfarande endast hade halva historien om Sandys umgänge med UFOnauterna. För det första var jag nyfiken över hennes konstanta refererande till varelserna i pluralis, trots att hon insisterade på att hon endast sett en ombord på farkosten. Jag undrade om någon senare händelse - som t.ex. den som kan ha inträffat den 2

december - möjligen berörde mer än en ufonaut.

"Låt oss försöka komma till botten med detta," föreslog jag Sprinkle och Hynek. Men Hynek visade inget större intresse för detta, antagligen på grund av att han var trött av allt resande under de senaste dagarna. Sprinkle, som var mån om att hinna med sitt plan till Laramie, föreslog att jag själv skulle försätta Sandy i hypnos. Emedan jag aldrig tidigare hypnotiserat någon kände jag mig tveksam, men Sprinkle hade under-visat mig och lärt mig metoderna och han sade, att han inte kunde se någon anledning till varför Sandy och jag inte skulle kunna samarbeta.

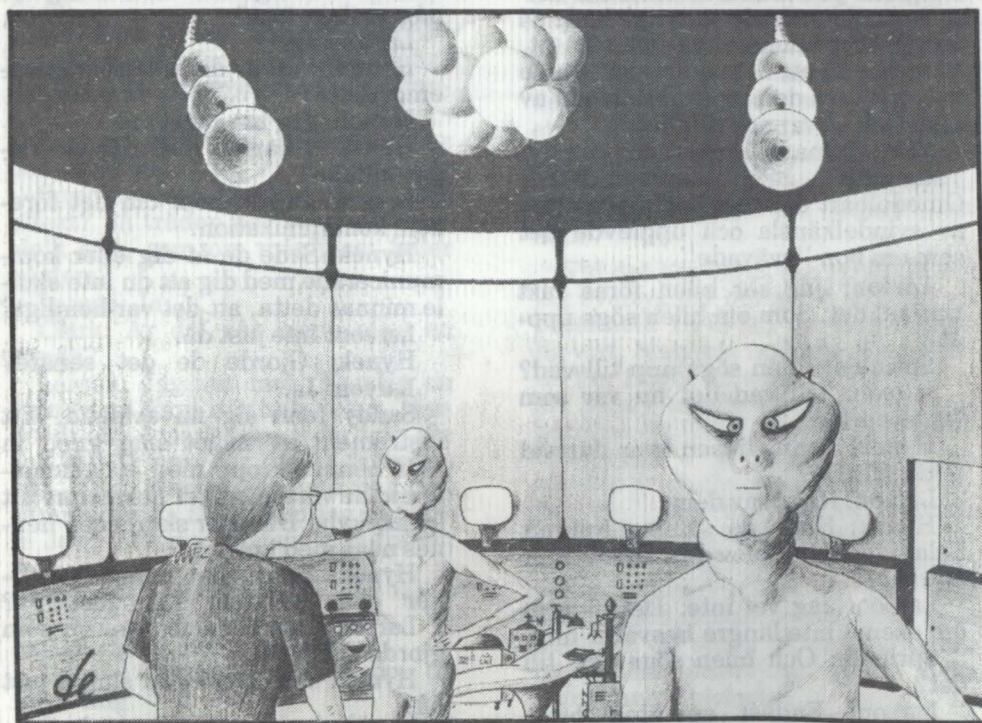
Tre veckor senare, den 8 februari, träffades Sandy och jag i ett försök att fortsätta intervjun. Sandy var vid det här laget så van vid detta, att hon snabbt föll i hypnotisk trans. Hon svarade lätt och snabbt på mina frågor. Vad som följde var den mest fascinerande intervju jag varit med om som UFO-forskare.

Sandy berättade, att hon hade gått till sängs vid 02.30-tiden, fyra och en halv timma efter observationen av den "fallande stjärnan", vilken omnämnts tidigare. Någon gång mellan tre och fyra hade hon vaknat och upptäckt att två varelser stod vid sidan av hennes säng. Dessa varelser var praktiskt taget identiska med den hon hade sett i augusti.

När de stod på var sin sida om henne kände hon sig "magnetiserad" på något sätt. Hon svävade rakt genom väggen med dem. Hon vidhöll, och vidhåller fortfarande att detta var i hennes fysiska kropp. Hon tror inte att det var en ute-ur-kroppenupplevelse.

De tog med henne till ett fält flera kvarter därifrån, där hon såg ett klart lysande, orangefärgat UFO, precis som de hon tidigare sett, och det svävade strax över markytan. Plötsligt uppstod den "snurrande" känslan, vilken orsakade yrsel och illamående.

Clark: Har du någon aning om varför du snurrar - vad den snurran-

En bisatt kontakt med en UFO-besättning råkade Sandy Larsson och hennes dotter samt vännen Larry Mahoney ut för i augusti 1975. De togs ombord på ett UFO där de grundligt "undersöktes" av besättningen.

de känslan innebär?

Larson: Jag tror att de tog med mig för att visa mig för andra personer.

Sandy har för vana att sluta ögonen då hon blir skrämmd - vilket är mycket negativt ur en forskares perspektiv - och detta gjorde att hon inget såg förrän senare. Allt hon minns var känslan av starkt ljus vars källa hon senare skulle upptäcka.

Larson: Jag verkar befinna mig i - jag vet inte - som i en istärning. En kub av någonting.

Clark: Något liknande glas eller -

Larson: Ja...det känns som om någon bär mig.

De två ufonauterna, som hon ansåg vara "soldater" eller "budbärare", bar henne i kuben, i vilken hennes kropp hängde utan att vidröra någonting. Hon var naken.

Clark: Vart för de dig?

Larson (paus): Till vad vi antagligen skulle kalla en försöksanläggning.

Clark: Är den stor?

Larson: Ja.

Clark: Ser det ut som en försöksstation på jorden?

Larson: Nej.

Clark: På vad sätt skiljer den sig?

Larson: Som en fyrkantig byggnad med någonting på varje sida av den, som ett "V" som skjuter ut.

Clark: Ser du någon stå utanför den eller inne i den?

Larson: Inte utanför den.

Clark: Var ligger den? Kan du se marken som den står på?

Larson: Marken där är som vit sand.

Clark: Kan du se något förutom den vita sanden?

Larson: Ljusets klarhet. Inte mycket vegetation.

Clark: Ser du några plantor eller djur?

Larson: Jag vet inte. Det ser ganska bart ut. En byggnad mitt ute i en öken.

Clark: Är du i kuben?

Larson: Inte nu längre.

Clark: Var är du nu?

Larson: Jag vet inte. Det verkar som om de befriat mig.

Clark: Befriat dig från vad?

Larson: Från kuben som omgav mig. Min kropp liksom spratt till när de avlägsnade trycket.

Clark: O.K., tala om vad du ser nu.

Larson (lång paus): Det är som om vi kommunicerar.

Clark: Kan du se vem du kommunicerar med?

Larson: Samma person som första gången.

Clark: Som första gången? Du menar första gången du såg UFO-varelserna?

Larson: Ja.

Clark: Så det är samma person?

Larson: Ja.

Clark: Är det alltså samma person eller ser han bara likadan ut?

Larson: Han ser likadan ut.

Clark: Vad säger ni till varandra?

Larson (paus): Att vi skall kommunicera.

Clark: Hur säger han detta? Är det i ditt huvud eller talar han verbalt?

Larson: Nej. Hans hjärna. Det kanske är det som skenet runt hans huvud är till för...att kommunicera med.

Clark: Med glöden som omger dem?

Larson: Ja.

Clark: Jag förstår inte. Hur kan han kommunicera med den?

Larson: Nå, de talar inte (paus) men ändå vet de vad jag tänker.

Clark: Och vad är det du tänker?

Larson (paus): Jag vill lära känna dem eller få reda på vad som är i görningen.

Clark: Säger han någonting till dig?

Larson: Han tänker en massa till mig.

Clark: Vad tänker han till dig?

Larson: Han vill veta hur det är här. Och vice versa, jag vill veta hur det är där.

Clark: Frågar han om något speciellt om livet här på jorden?

Larson: Om människornas psyken mestadels.

Clark: Hur formulerar han frågan?

Larson (paus): Det är som om jag måste visa dem att varje psyke är olika.

Clark: Måste du visa dem att varje psyke är olika? Varför måste du det? Förstår han inte det?

Larson: Jag tror att han börjar göra det.

Clark: Har du någon aning om varför du valdes ut att träffa denna varelse, och att föras till denna plats?

Larson: Nej.

Clark: Vad ställer han för frågor?

Larson (paus): Det är som om jag skall rapportera till honom om varje person jag träffar.

Clark: Alla som du har träffat eller alla som du kommer att träffa, eller vad?

Larson: Bådadera, ja.

Clark: Hur skall du ge honom denna rapport? Förklarar han det för dig?

Larson: Han kommer tillbaka.

Clark: Skall han träffa dig på nytt?

Larson: Ja.

Varelsen avslöjade inget om sig själv, men antydde, att ufonauterna i sinom tid skulle ge sig tillkänna och avslöja syftet bakom sitt handlande. Varken speciellt vänlig eller speciellt ovänlig, utstrålade varelsen total auktoritet. Sandy tänkte på honom som en vetenskapsman.

Han informerade henne om att hon inom en snar framtid skulle möta en "betydelsefull man" som på något vis stod i förbindelse med dem. Sandy skulle inte känna igen honom då, men ufonauterna skulle senare berätta för henne om honom.

Rummet som Sandy befann sig i hade högt tak med väggar av en grå metallisk substans. Trots att rummet inte var upplyst på samma sätt som hos oss, kunde hon ändå urskilja saker och ting på grund av att de på något sätt utsände ett slags sken. Hon kände sig frusen under hela intervjun.

Vid slutet av meningsutbytet sade

varelsen åt Sandy att det var lika bra att hon höll tyst om vad hon hade upplevt, eftersom ändå ingen skulle tro henne. De två första ufonauterna na återvände sedan och svävade tillbaka in i UFOt med henne. Denna gång mindes Sandy hur hon kom in i farkosten.

Clark: Hur förde de dig ombord? Skedde det genom en dörr, eller hur kom du in?

Larson: Som en dörr, kanske med - jag skulle vilja säga ett gångjärn upptill och ett nedtill istället för på sidan.

Clark: Hur öppnade de den?

Larson: De knuffade upp den.

Väl ombord på UFOt lade varelserna henne på kuben, vilken verkade formad att passa hennes kropp. Vid inte något tillfälle såg hon fler än de två ufonauterna ombord på farkosten.

Allt Sandy minns av interiören var ett "kontrollbord" med otaliga knappar och spakar. Hon såg inga fönster eller något som liknade skrift.

Hennes nästa minnesbild var att hon passerade genom en tunnel av intensivt ljus, antagligen källan till det ljus som hon förnam under resan till "planeten", då hon hade slutna ögon. När de slutligen hade kommit ut ur tunneln, kunde hon se jorden.

Ufonauterna kommunicerade endast vid ett tillfälle med henne under hela resan, och detta var endast en upprepning av "vetenskapsmannens" uppmaning att hon inte skulle berätta om händelsen, ty detta vore meningslöst eftersom ändå ingen skulle tro henne.

UFOt sänkte sig ned över samma fält som de hade svävat över när de hämtade henne. Varelserna svävade hem med henne och rakt genom den stängda dörren. Medan detta hände tänkte hon att hon nog borde duscha ifall hon fått med sig några "främmande bakterier".

Tydligt uppfattade varelserna hennes tankar - kanske en bild av henne då hon skrubbade sig under

duschen - och frågade henne vad tvålvär var för något.

Som ett svar på deras fråga ledde Sandy dem ner i källaren (de hade nu återtagit normalt rörelsebeteendet och gick till fots) och hällde upp litet tvättpulver som hon lät rinna mellan fingrarna. Hon fyllde sedan en grön kopp med pulvret och räckte över den till sina besökare, vilka utan kommentar tog emot den. Sandey påstår att denna kopp fortfarande saknas.

Fullständigt utmattad stapplade hon in i sovrummet och stupade i säng. Det sista hon mindes - innan hon vaknade vid 06.30-tiden - var att hon såg ufonauterna stå vid hennes köksskåp och under tystnad betrakta henne.

Medan Sandy fortfarande var i hypnos beslutade jag mig för att ställa henne ytterligare några frågor.

Clark: Har något hänt sedan dess som du tror har något samband med UFO-varelserna? Har du märkt något som tyder på att de är intresserade av dig, att de kommer att träffa dig fler gånger?

Larson: Ja, jag tror att de kommer att träffa oss alla igen.

Clark: Vad menar du med det?

Larson (paus): Som t.ex. att Jackie har förlorat sitt örhänge. Några av hennes saker har försvunnit, saker som inte har så stort värde. Ena minuten finns de där, sedan är de borta.

Clark: Känner du på dig att de vet vad du gör?

Larson: Jag tror att de bara behöver trycka på en knapp för att se vad jag tänker, även från den plats där de befinner sig.

Clark: Tror du att de är medvetna om dig just nu?

Larson (paus): Ja, det tror jag.

Clark: Har du någon aning om när de kommer att ta kontakt med dig nästa gång?

Larson: Nej...jag tror att de kommer att ta mig med överraskning. Rättare sagt, jag vet att de kommer att göra det.

Är denna otroliga historia sann?

Om så ej är fallet, har åtminstone jag inte hittat något bevis som pekar i den riktningen. Allt Sandy berättade för mig, och som jag kunde kontrollera, visade sig stämma (t.o.m. tidpunkten för avfärden den 26 augusti). Jag talade med flera av hennes vänner och bekanta, och alla bekräftade att Sandy ända sedan den 26 augusti berättat om en UFO-observation hon hade haft när hon färdades mellan Fargo och Bismarck.

Det bör även nämnas här att Sandy endast gått nio år i skolan, läser med svårighet och inte är känd för att ha någon större fantasi. Hon har tidigare inte varit intresserad av UFOs, och vet mycket litet om vad som skrivits i ämnet.

Om hon bluffade, gick hon mycket underligt tillväga, först genom att berätta om saken för Bob Becker, som henne ovetande var bekant med en aktiv UFO-forskare (mig) som i sin tur kontaktade en man (dr Sprinkle) som kunde hypnotisera henne i ett försök att få henne att minnas den förlorade tidsperioden. Och när Sprinkle väl hypnotiserade henne - under de tre sessionerna i december - försåg hon oss endast med fragment av en historia, och inte en fullständig sådan, vilket borde förväntas av en bluffmakare. Och när Sprinkle sedan åkte hem, kunde ingen av oss veta att han skulle återvända en månad senare för att fullfölja vad han påbörjat. Vi hade vid den tidpunkten ingen tanke på att vi skulle få fram mer detaljer än de fragment vi erhölet under dessa första sessioner.

Sandys uppträdande under hypnos var ett uppriktigt ögonvittnes eller en strålende aktris - och det finns ingen anledning att misstänka det senare. Hon var märkbart skakad vid vissa tillfällen under intervjun, och hon grät och skrek av rädsla då hon återberättade de skrämmande detaljerna i upplevelsen.

Det är faktiskt möjligt att ljuga under hypnos, men det är inte alltid så lätt; och då man befinner sig i det

djupaste transstadiet är det faktiskt helt omöjligt. Allteftersom sessionerna framskred och Sandy blev mer och mer van vid hypnos, blev också hennes transtillstånd djupare och djupare. Sprinkle, Hynek och jag var alla överens om att Sandy verkligen trodde på vad hon berättade.

Ett sätt att kolla den saken vore genom ett lögn-detektortest. Då jag frågade henne om hon ställde upp på ett sådant svarade hon ja utan att tveka. KXJB, en CBS-affilierad TV-station i Fargo, som hade planerat ett särskilt program om Sandys berättelse, planerade ett sådant test, men släppte idén då högre tjänstemän beslutade att inställa programmet.

Larry Mahoney, som bor i Minneapolis, Minnesota, vägrar att låta sig hypnotiseras och säger, att han vill glömma sin UFO-observation.

Trots att vi är övertygade om Sandys uppriktighet, kvarstår frågan: hände verkligen allt detta? På detta finns inget enkelt svar. Istället har vi dessa förbryllande, förargliga frågor:

Om den ursprungliga kidnappningen skedde längs en så vältrafikerad motorväg (och det är trafik på den vid 4-tiden på morgonen, speciellt under sommarmånaderna), borde väl andra också ha sett det landade UFOt? Hur kunde det stå där i nästan en hel timme utan att observeras?

Samma sak kan sägas om den andra händelsen. Hur kan den ha undgått att uppmärksammas av andra Fargo-bor?

Skeptiker och konservativa ufologer ser naturligtvis dessa problem som bevis för att Sandys historia är påhittad eller inbillad. Vi andra, som är försiktigare, måste erkänna att UFO-fenomenet mycket väl kan omfatta krafter som kan manipulera med tid och rum, att fattningsförmågan bringas ur balans. Nej, den okomplicerade "besökare-från-andra-planeter-hypotesen" är inte

nödvändigtvis det rätta svaret på vad UFOs egentligen är.

Det kända Pascagoula-fallet skedde ju i närheten av en vältrafikerad bro, och trots detta var det endast ögonvittnena som såg UFOt och varelserna. Ändå var det ingen som tvivlade på att Hickson och Parker uppriktigt trodde på verkligheten bakom sin upplevelse. Det förekommer ett växande antal UFO-fall där uppriktiga, förnuftiga individer har rapporterat dramatiska observationer eller konfrontationer som ej uppmärksammats av andra.

Under mina forskningar angående Sandy Larson-fallet, fick jag reda på att tre långtradarchaufförer, i tre olika bilar, hade sett UFOs längs Interstate 94 tidigt en tisdagsmorgon i augusti. Då jag trodde att jag funnit vittnen som kunde bekräfta fallet, intervjuade jag männen, men fann att deras observation av ett stort cigarrformat UFO med en rad upplysta fönster och en eldkvast efter, av allt att döma hade skett den 12 augusti.

Det för mig mest störande elementet i Sandys historia är ufonauternas upprepade uppmaning att hon bör hålla inne med vad hon upplevt, eftersom ändå ingen kommer att tro henne. Detta förklarar hur massiv UFO-aktivitet kunnat pågå de senaste trettio åren utan att uppmärksammas av allmänheten i stort, vars blinda skepticism har låtit en verkligt skrämmande situation uppstå. Använder UFO-varelserna vår egen skepticism som ett vapen mot oss själva? Hur länge kommer det att dröja innan vi vaknar?

Källa: UFO Report, August/1976.

UFO-Information
HANDLINGSPROGRAM

30 :-

Postgiro: 8 43 25-0

Mystiska män i svart förhörde UFO-observatörer

Vid Stilla havet på Kanadas västkust ligger provinsen British Columbia med huvudstaden Victoria längst söderut på Vancouverhalvön. I jämförelse med andra regioner har detta område inte haft så många UFO-besök genom åren. På fastlandet, drygt 100 km norr om Victoria ligger den stora hamnstaden Vancouver. Två större UFO-händelser inträffade i Victoria den 2 oktober 1981 och iaktogs av två för varandra okända vittnen.

Huvudvittnet, Grant Breiland, 16 år, har villigt samarbetat i undersökningen medan det andra vittnet, som arbetar på en bensinstation i staden och är 19 år, inte vill ge några intervjuer och helst vill glömma alltsammans. I berättelsen kallas han N B.

Grants intelligens ligger över genomsnittet. Han har en mycket god iakttagelseförmåga och äger en egen rörelse kallad 'J R Security' där han och hans kamrater på fritiden hjälper till att upprätthålla ordningen. Förutom en walkie-talkie, som han bär med sig, har han även en tvåvägsradio för att driva sin rörelse. Han är pålitlig och har visat sig trovärdig. Han är inte intresserad av UFO-problematiken.

Fredagen den 2 oktober 1981 var en kylig, fuktig och blåsig dag. Grants äldre syster, som hade varit på besök i föräldrahemmet, skulle ge sig iväg vid halv tiotiden på kvällen och följdes ut till bilen av sin mor och Grant. Vädret var nu klart, och Grant upptäckte av en slump en ovanligt stark stjärna. Den såg ut att vara på hög höjd men skilde sig från andra synliga stjärnor genom sin storlek och dess vita ljus, som hade en gul nyans i kanterna.

Varken hans mor eller syster såg

det ovanliga ljuset. En pojke som cyklade förbi blev nyfiken på Grants spanande blick och klev av cykeln för att titta. Då han inte såg något, skakade han på huvudet i tron att Grant såg i syne, och cyklade vidare.

Grant frågade i sin walkie-talkie, om någon lyssnare befann sig vid Mount Tolmie, 4,5 km därifrån, en plats varifrån man har obegränsad utsikt över omgivningarna.

En 19-årig yngling svarade och uppgav sitt namn. Detta var N B. Han berättade att han just stod och tittade på ett stort, vitt ljus. N B tittade på föremålet i sin kikare. Efter en stund rapporterade han, att endast ett stort, rött ljus kunde ses, och att det var riktat rakt i ögonen på honom. Just då gick Grant in och hämtade kamera med stativ och efter att ha satt på en zoomlins på 400 mm såg han, att föremålet inte var en stjärna. Det såg ut som ett uppochnedvänt föremål med kupol med ett diamantformat rött ljus i centrum. Detta rörde sig fram och tillbaka längs föremålets horisontella axel sedan ned över kupolen och fram igen vid överkanten av föremålet för att åter upprepa rörelsen. Det det lilla, röda ljuset varje gång nådde centrum av föremålet stannade det för ett kort ögonblick för att därefter fortsätta roterandet.

Runt föremålet vid positionerna klockan 12, 3, 6 och 9 såg Grant fyra stora vita ljus, större än det röda ljuset men ej större än föremålet självt. De befann sig på konstant avstånd även om föremålet rörde sig. På dessa fyra, vita ljus tyckte sig Grant se mörka punkter, vilka kan ha varit fönster.

Från det kupolförsedda föremålet utgick gula ljusstrålar riktade mot de fyra, vita cirkulära ljusen. Grant tog

nu ett fotografi av föremålet. Det utförde rörelser åt sidorna och upp och ned i långsamt tempo, liknande de rörelser en präst gör då han utför korstecknet. De fyra vita ljusen höll avståndet till föremålet, och det lilla röda ljuset fortsatte sina regelbundna rörelser till vänster och till höger och upp och runt föremålet. Men vid ett tillfälle stannade det lilla, röda ljuset i föremålets centrum. Under två sekunder riktades en röd ljusstråle rakt i ögonen på Grant, för att sedan fortsätta som vanligt.

En minut i tio tittade han på klockan och klockan tio precis slocknade ljuset precis som när man stänger av en glödlampa.

Sju timmar efter observationen, klockan fem på lördagsmorgonen den 3 oktober fick staden Victoria uppleva ett underligt åskväder; en enda fruktansvärd åskknall åtföljd av ett syndaflodsregn. Gatljusen - förutom ett - förblev operverkade. Lampan mitt emot artikelförfattarens hus slocknade. Efter en eller två minuter fungerade den igen efter att ha passerat olika nyanser i grönt tills ljuset slutligen blev vitt. Det skall tilläggas, att åskväder är sällsynta i detta område.

Samma dag kom N B för att besöka Grant för första gången. De stod vid Grants ytterdörr och diskuterade vad de sett, och båda hade svår huvudvärk. Även nästa dag kom N B, nu i sin lastbil, och ville diskutera UFO-observationen. Grant såg, att han var orolig och upphetsad. Han ville också ta med Grant på en tur i lastbilen för att visa sin nya radio.

N B körde så våldsamt, att Grant kände sig livrädd. Under bilfärden hade N B pratat i ett och svurit över människor och saker, som tydligen hade förargat honom. Om detta var hans normala beteende eller om det var eftereffekter av UFO-observationen är omöjligt att säga.

Måndagen den 5 oktober lämnade Grant skolan kl 15,15 och gick till en radioaffär för att hämta en reservdel han beställt. Då delen inte hade

kommit, strövade han omkring i hallen till stormarknaden i hopp om att möta en vän. Vännen dök ej upp, och Grant beslöt att ringa upp honom från en automat, belägen vid den stora entrén där det alltid brukar finnas människor.

Vännens syster svarade, att hennes bror just hade brutit armen och inte kunde komma. Då Grant vände sig om såg han två egendomliga män av medellängd stå tätt intill varandra. De såg ut att vilja prata med honom. Först trodde han, att de kanske var från polisen men deras utseende var på något vis 'omänskligt' och det skrämde honom. En annan sak som gjorde honom rädd var, att det i just det ögonblicket inte fanns en enda människa i den annars så myllrande hallen.

Artikelförfattaren tillbringade en minut på precis samma plats, fredagen den 16 oktober, och vid precis samma tidpunkt, 15,30. Under den tiden passerade 48 människor. Det bör påpekas, att en fredagseftermiddag vanligtvis uppvisar större siffror än en måndag och att måndagen var regnig, men att platsen var totalt övergiven vid denna tidpunkt är svårt att förstå. Grant har emellertid berättat, att han såg många människor inne i affären och utanför glasfönstren, på sidogången mot parkeringsplatsen.

Männen stod orörliga och var helt klädda i svart - jackor, skjortor och skor. De bar ej slips men skjortorna var öppna i halsen. Inga knappar syntes, vare sig på skjortor eller jackor. Jackorna var långa och oknäppa. Bälten fanns ej. Männen bar varken ringar eller armbandsklockor.

Grant kunde inte se några naglar på deras fingrar, och färgen på läpparna var densamma som på den solbrända hyn. Ögonen var mörka och underligt glanslösa, ansiktena helt uttryckslösa. De blinkade aldrig med ögonen, som tycktes ha fransar men inga ögonbryn. Håret var svart och började långt uppe i pannan.

Eftersom Grants lillasyster har utstående öron tittar han automatiskt på folks öron. Han lade särskilt märke till att männens örsnibbar inte var runda utan närmast fyrkantiga.

En av männen höll hela tiden munnen halvöppen, som en rektangel, medan den andres mun såg mer normal ut. Båda hade regelbundna, felfria tänder. De rörde inte på läpparna när de talade. Då den ene av dem började tala, trodde Grant att de talade franska eller något annat språk, eftersom rösten var stel, monoton och robotlik. Han frågade Grant: -Vad heter du?

Grant svarade: -Det säger jag inte. Därefter ställde den andre mannen frågor. -Var bor du?

Grant svarade: -Det säger jag inte till er.

-Vad har du för nummer?

Grant förblev tyst och männen ställde inte fler frågor utan stod bara och stirrade på honom några ögonblick. Sedan vände båda mekaniskt på klacken och gick ut genom stora entrén, ned på sidogången.

Männen korsade denna och gick stelt nedför en kort slänt till parkeringsplatsen. Sedan vände de sig stelt om åt vänster samtidigt, som militärer gör, och gick parallellt med sidogången bort mot ändan av p-platsen, där de för en kort stund stannade i det kraftiga regnet.

Grant hade följt efter dem på bara en meters avstånd och berättade, att de varken samtalade eller vände sig om för att titta efter honom. Det underliga var nu, att medan Grant stod i hallen sågs många människor gå

längs sidogången eller komma åkande i sina bilar, men då han kom ut för att följa efter männen, sågs inga människor på sidogången eller i bilar.

Grant var nu blöt av regnet och ställde sig vid väggen till varuhuset. Han väntade för att se vad männen skulle göra, när de nådde änden av p-platsen och närmade sig det leriga och upplöjda fält som gränsade intill.

Plötsligt tyckte han sig höra, att någon ropade hans namn fem meter bakom honom. Han vände sig om men kunde inte se någon. Grant såg åter på männen i svart och såg att de stod i borte änden av det upplöjda fältet. Han tittade bakåt ännu en gång för att se om någon var där, därefter såg han åter på männen och blev varse att de var på väg mot ett staket vid änden av fältet. Återigen tycktes någon på kort avstånd ropa på honom men ingen syntes till.

När männen var ca 35 meter från honom försvann de plötsligt i tomma intet.

I närheten finns inga buskar eller träd, där de skulle ha kunnat dölja sig på så kort tid. Grant sprang fram mot platsen i ungefär samma riktning som männen setts gå i, och hans skor blev strax leriga. Han såg till sin häpnad, att männen inte hade lämnat några fotspår alls i gyttnan. Han blev väldigt skrämmd av detta och vände om, sprang mot busshållplatsen och tog en buss för att komma hem så fort som möjligt.

Han var orolig och undrade hur sådana saker kunde hända. Språngmarschen från fältet och till hållplatsen kan ha tagit högst en minut. Han sade att han var säker på att han steg på bussen som gick kl 16.00 men tittade inte på klockan. Det besynnerliga med hemresan var, att Grant nådde hemmet ett par minuter i fem, just när hans far som vanligt kom från arbetet.

Från hållplatsen och till den plats där Grant går av bussen tar det som mest fem minuter. Det är sedan en

promenad därifrån på högst tio minuter. Undersökaren kastade fram, att Grant kanske i stället hade tagit 16,40-bussen hem, men Grant svarade, att då brukar det vara många fler människor på bussen.

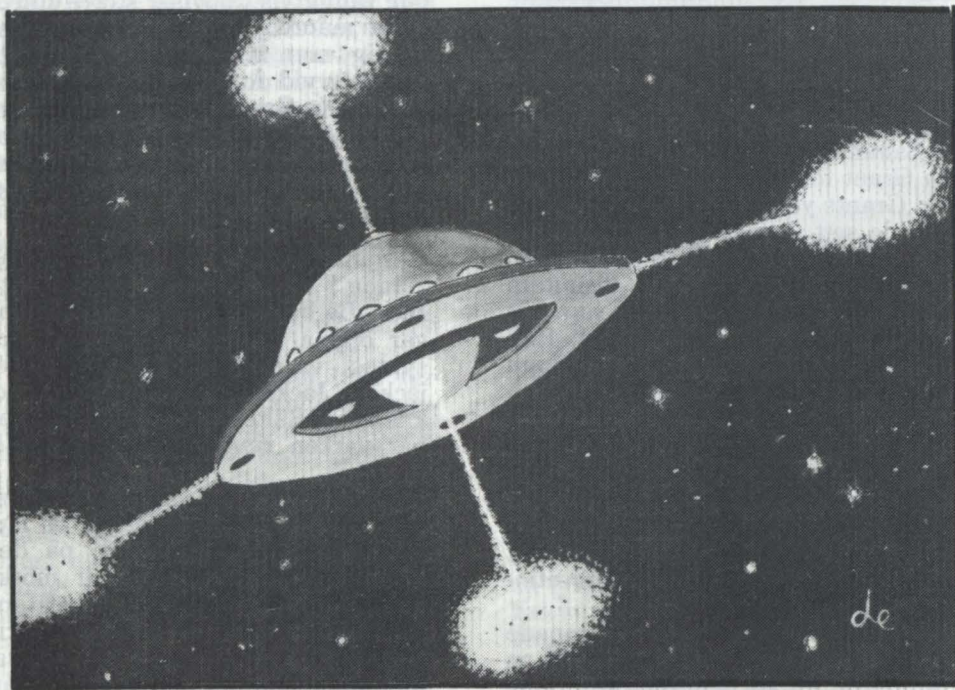
Samma natt hade Grant en mar-dröm. Han drömde, att han befann sig halvvägs över det leriga fältet och att männen väntade där. I drömmen tog männen tag i hans handleder, varpå de försvann. Plötsligt befann de sig i ett helt vitt, rent rum, upplyst utan synlig ljuskälla. De ledde omkring honom och spände senare fast honom i en stol och upprepade frågorna de tidigare ställt till honom. Som förut vägrade Grant ge svar på deras frågor. Den ene av männen satt på en stol vid en bänk och började föra anteckningar, medan han ständigt höll ögonen på Grant. Då Grant fortsatte att envist vägra svara, sade den ene mannen: -Du kommer att bli ledsen.

En sak som imponerade Grant var en stor färgrik glob, föreställande vår planet. Den stod på en hög, pole-rad svart piedestal.

Medan han var i det runda rummet drömde han, att männen frågade om han hade pratat om UFO-observationen med någon annan, men han nekade till det. Då anklagade de honom för att ljuga och sade, att de hade hållit honom under uppsikt och att han hade rapporterat händelsen till andra. De sade slutligen: -Glöm det, förstör det.

Här slutade den första drömmen, men Grant drömde också de följande nätterna. Nu handlade det mest om samtalet i varuhusets hall. Då Grant nästa dag stod och duschade, upptäckte han ett rött märke på högra lårrets insida, två decimeter ovanför knävecket och fem millimeter i diameter. Han försäkrade, att det inte funnits där förut och att det inte var någon vanlig blemma.

När Grant kom hem efter sin upplevelse vid varuhuset möttes han som vanligt av sin lillasyster och deras hund, som inte märkte eller rea-

Runt föremålet såg Grant fyra stora vita ljus.

gerade på något ovanligt sätt, så som rapporterats vid andra fall av närbakningar.

Det andra vittnet, N B, berättade för Grant att vid middagstid på måndagen, 3 - 4 timmar före Grants möte med männen i vestibulen, hade två magerlagda män med vitt hår, mycket blek hudfärg och klädda likadant som de män Grant hade mött, kommit till bensinstationen där han arbetar och frågat N B, om de kunde få lite bensin till deras bil, vilken troligen stod utom synhåll bakom något gathörn.

N B hittade en tom kanna och fyllde den med bensin och frågade vad för slags bil de hade, om de skulle ha med eller utan bly. En av männen svarade, att de inte visste det. N B gav dem blyfri bensin och frågade efter deras namn för att signera bensinkvittot men fick till svar att de inte kunde uppge några namn. Den ene av männen sade inte ett ord. N B

Söker kontakt med utomjordiska varelser.

En fysiker från Cambridge, Paul Horowitz, ska under de närmaste fyra åren avlyssna världsrymden över norra halvklotet för att försöka få kontakt med utomjordiska varelser.

Han har kopplat in ett 28-meters radioteleskop till en dator som ska analysera signaler från 128.000 frekvenser i sökandet efter intelligenta radiosändningar.

- Vi kommer inte att sända bara lyssna, sade en talesman för experimentgruppen SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence).

Signaler kan komma - antingen som tillfälliga radiovågor liknande våra radio- och tv-sändningar, eller riktade som budskap till andra livsformer i ett försök att överbygga rymdens oändlighet.

Tror Horowitz att han kan uppsnappa ett E.T.-meddelande?

- Chansen kanske är en på tusen, säger han.

frågade: - Hur länge blir ni borta? Den ene svarade: -15 minuter. N B påpekade sedan att de var skyldiga honom 2 dollar och 65 cent, varpå de gav honom en check på 10 dollar. N B räckte över växeln i form av flera sedlar och några mynt och lade då märke till två underliga saker; männen som tog emot växelpengarna hade inga fingernaglar och tittade mycket undrande på mynten, som om han aldrig sett sådana förr. Efter det vände de sig mekaniskt om och gick sin väg med kannan uppför gatan och sedan in på en sidogata. Exakt 15 minuter senare kom de tillbaka med kannan och tittade på N B och frågade: -Var i den här fina staden bor du? Han svarade: -Vid Gordon Head. De stirrade på honom, vände sedan om och gick stelt iväg.

Under tiden som männen befann sig på bensinstationen märkte N B inget ovanligt vad beträffar intensiteten i gatulivet och på trottoarerna runt stationen. N B tog upp kannan och blev förvånad över att all bensin var kvar i den. Han berättade också för Grant att männen gick på ett underligt sätt, utan att böja på knäna.

Två veckor efter Grants upplevelse vid varuhuset mottag han ett par telefonsamtal där ingen tycktes vara i andra ändan. Undersökaren av detta fall fick också fyra mystiska samtal. I ett av dessa hördes en skrikande röst på långt avstånd, och vid alla tillfällen lades luren på.

Grant Breilands familj består av far, mor, en äldre bror, en äldre och en yngre syster. Innan Grant föddes fanns ännu en syster, men hon dog mycket ung och för några år sedan drömde Grant, att han såg barnet ligga på golvet klätt i en sjömansdräkt.

När han talade med sin mamma om drömmen om sin syster blev hon mycket häpen. Det lilla barnet hade nämligen begravts i sin sjömansdräkt, och det hade Grant aldrig fått veta.

Källa: F S R, Vol 27 nr 4.

Tre kvinnor undersöktes ombord på UFO

De tre kvinnorna, Louise Smith, 44, Elaine Thomas, 48, och Mona Stafford, 36, testades, oberoende av varandra, med lögn-detektor flera månader efter upplevelsen, den 23 juli 1976. James C. Young, som utförde testen, meddelade att enligt hans bedömning trodde kvinnorna på vad de berättade. (Men möjligen, sade han också, kan de ha påverkats av sina tidigare samtal med flera UFO-forskare, då de bl.a. förevisats teckningar av olika UFO-typer. Men detta kan inte avgöras med polygraf-test).

I början mindes de endast att de hade sett ett stort oidentifierat flygande föremål, som närmat sig dem och skrämt dem. Men samtidigt fanns där ett tidsmysterium, då en och en halv timme syntes ha försvunnit ur deras minne.

När psykologen dr R. Leo Sprinkle hypnotiserade dem, tycktes de återuppleva att de togs ombord på en farkost, där de "undersöktes"!

De tre kvinnorna hade på natten den 6 januari bilat hem till Liberty från ett restaurangbesök fyra och en halv mil därifrån. De hade lämnat restaurangen kvart över elva och kommit hem halv två. (Normalt borde de ha varit tillbaka i Liberty vid tolvtiden. Detta antyder en oförklarad tidsförlust).

Under färden, då de befann sig i närheten av Stanford, Kentucky, fick de se ett stort diskusformat föremål i luften, metallgrått och med en lysande kupol. En rad röda ljus löpte längs föremålets ekvator, och på undersidan fanns tre eller fyra röda och ett gult ljus. En blåvit ljusstråle utgick från botten.

UFO:t sänkte sig ned och stannade på trädtoppshöjd ett hundratal meter framför dem. Louise beskrev det som "stort som en fotbollsplan", och Mona sa att det var åtminstone stort som två hus.

Föremålet gjorde en sväng så att det kom bakom bilen. Vid ett tillfälle blev bilens inre upplyst och fylldes av ett slags dis, vilket skrämdde upp Louise och Mona ordentligt. Bilen började dra åt vänster, och Louise skrek åt Mona att hon skulle hjälpa henne att kontrollera den. Hastighetsmätaren visade på 135 km i timmen, och Mona och Mrs Thomas skrek till Louise att sakta farten. Louise ropade tillbaka, att hon inte hade foten på gaspedalen och inte kunde stanna bilen. Mona grep tag i ratten, och de försökte tillsammans styra bilen. Då, erfor alla tre en brännande känsla i ögonen. Louise berättade sedan om en smärta som tycktes "gå rätt genom övre delen av huvudet. Den var nästan out-härdlig". - Därefter tycktes någon kraft bromsa bilen, varefter den gjorde en vansinnig backningsmanöver och körde ut på en äng.

Mrs Thomas sa senare om föremålet: "Jag kan inte beskriva det. Jag har aldrig sett något så vackert. Jag ville stiga ur bilen och titta på det."

Vid halv två-tiden kom de tre kvinnorna fram till Mrs Smiths husvagn i Liberty. Mrs Smith gick in i badrummet, tog av sig glasögonen och stänkte vatten i ansiktet, varpå det började kännas en brännande smärta i hennes händer och ansikte. Alla tre upptäckte att de hade ett rött märke i nacken, ungefär tre tum högt och en tum brett, med tydliga kanter såsom på ett alldeles nytt brännmärke före blåsbildningen. De oförklarliga märkena försvann efter några dagar. Alla tre hade en brännande känsla i ögonen med tårar. Värst var det för Mona Stafford som tvingades söka läkare.

När Louise tog av sig sin klocka, då hon skulle tvätta händerna, märkte hon att visarna rörde sig med för hög hastighet: minutvisaren gick li-

ka fort som en sekundvisare, och även timvisaren rörde sig. (På grund av smärtan i händerna och ansiktet glömde hon bort klockan, och minns inte när den blev normal igen eller när hon ställde om den).

APROs fältundersökare Bill Terry, och Len Stringfield från Mufon, fann att de tre kvinnorna hade "gott anseende" (vilket torde betyda att de är ungefär som folk är mest). Alla tre är kyrkomedlemmar. Louise tillhör en baptistkyrka, Mona "Hilltop Church of Christ" och Elaine "Contown Church of Christ."

Psykologen dr R. Leo Sprinkle, som är medlem av APRO, åtog sig att intervjua och hypnotisera kvinnorna var för sig. Han har rapporterat bl.a. följande.

Jag ringde och rapporterade alla dessa fakta, inklusive den första rapporten från Sculthorpe GCA, till 7th Air Division Command Post i London. De underrättade i sin tur 3rd Air Force Command Post och kopplade in dem på linjen. Jag kopplade i min tur in chefen för min enhet (AFCS, Communications Squadron). Andra kan också ha varit inkopplade utan att jag visste om det. Jag upprepade alla de fakta vi kände fram till denna tidpunkt och fortsatte att ge en detaljerad rapport om målets rörelse och position. Målet förändrade position flera gånger, alltid i rät linje, alltid med omkring 900 km/tim. och alltid i konstant hastighet från start till stopp - aldrig någon acceleration, aldrig något mönster i rörelserna. Den tid det stod stilla mellan rörelserna varierade från 3-5 minuter till 5-6 minuter (möjligen ännu längre, då jag var upptagen med att besvara frågor och lyssna till teorier och gissningar som framställdes av dem som var inkopplade på konferensledningen). Detta fortsatte en tid. Efter 30 eller möjligen 45 minuter fattades beslut om att två jaktplan ur RAF skulle gå upp och undersöka vad det var. Detta skedde, tror jag, vid ett tredje telefonsamtal mellan Air Force och RAF, och när de fått veta vad gällde sände de upp

ett plan. (Det andra sändes upp senare.)

Jaktplanet startade från en RAF-bas nära London och närmade sig Lakenheath från sydväst. Radio- och radarkontakt etablerades med jaktplanet vid en punkt ca 50-55 km sydväst Lakenheath. Vid den första kontakten gav vi jaktplanspiloten all bakgrundsinformation om detta UFO, jaktplanets avstånd från Lakenheath och dess bärning, och det avstånd och den bärning från Lakenheath där vi observerade detta UFO (som just då var stationärt). Vi förklarade att vi inte kände till det oidentifierade föremålets höjd men att vi antog att det måste vara över 500 meter och under 7.000 meter på grund av radarns operationella egenskaper (det var en radar av CPS-5-typ, tror jag). Vi nämnde också rapporten från C-47:an över Sculthorpe som reläde uppgifterna om ljuset som passerat under honom. Hans höjd var 1.600 meter.

Vi började genast lägga ut kursen för jaktplanet för att leda det mot det oidentifierade föremålet. Det UFO vi upptäckt var under tiden stationärt. Vi fortsatte att ge jaktplanet kursangivelser och meddela dess avstånd från UFOt med 2-3 kilometers intervaller. Strax efter det att vi meddelat jaktplanet att det befann sig mindre än en kilometer från UFOt och att detta befann sig rakt framför flygplanet sa piloten: "Roger, Lakenheath, jag ser honom rakt framför mig." Så gjorde han en paus och sa sedan: "Vart tog han vägen? Har ni honom kvar?" Vi svarade: "Roger, det verkar som om han tagit sig runt ditt plan och ligger bakom dig." Vi såg nu två mål, det ena bakom det andra, med samma fart och mycket nära varandra, men två skilda mycket tydliga mål.

UFOts första rörelse var så snabb (då det gick runt jaktplanet) att jag missade den helt och hållet, men den uppmärksammades av de andra radaroperatörerna. Att just detta inträffat bekräftades emellertid av piloten på jaktplanet. Han talade om

för mig att han skulle försöka skaka av sig UFOt. Han försökte på alla sätt - han steg, dök, kretsade runt etc, men UFOt betedde sig som om det var klistrat efter honom, alltid på samma avstånd, mycket nära, men hela tiden så att vi kunde iakttä två separata ekon. (Observera: Avståndet mellan de föremål som utlöste ekon måste på det avstånd de befann sig från vår antenn mellan 15 och 50 km söder om Lakenheath ha varit mellan 75 och 200 meter. Om de befunnit sig närmare varandra skulle vi bara fått ett éko på skärmarna. De flesta specifikationer uppger 175 meter som minimum, men jag tror att man kommer sanningen närmare om man säger att det varierar mellan 75 och 200 meter).

Jaktplanspiloten fortsatte att försöka skaka av sig UFOt under cirka tio minuter (uppskattningsvis - för både honom och oss verkade det som om det rörde sig om längre tid). Han kommenterade sina försök emellanåt, och av hans röst framgick att han blev allt mer bekymrad, spänd och också rätt skrämmd.

Till sist sa han: "Jag återvänder till basen, Lakenheath. Låt mig veta om han följer efter. Jag börjar få ont om bränsle." UFOt följde honom bara ett kort stycke när han satte kurs mot sydsydväst och stannade sedan och förblev stationärt. Vi meddelade jaktplanet att UFOt slutat följa efter och att det nu var stationärt omkring 25 km söder om Lakenheath. Han kvitterade meddelandet, och nästan samtidigt anropades vi av det andra jaktplanet på samma frekvens. Vi besvarade anropet och meddelade att vi skulle ge instruktioner så snart vi uppfångat planet på radarn. (Han syntes inte på radarskärmen just då, förmodligen hade han just startat och var på för låg höjd för att vi skulle kunna få in honom, eller kanske alltför långt bort - vi hade de flesta radarskärmar inställda på kortdistans för att kunna följa UFOt bättre). Jaktplanspilot nr två anropade den förste med namn (Tom, Frank

eller vad det nu var) och frågade: "Såg du något?" Den förste piloten svarade: "Jag såg något, men jag vet förbanne mig inte vad det var." Nummer två frågade: "Vad hände?" Nummer ett slog sedan över till hemmabasens frekvens. Vi gav nummer två UFOts position och meddelade att vi ännu inte hade honom på vår radar men att vi troligen snart skulle få in honom. Det dröjde några sekunder innan han svarade, men så sa han: "Lakenheath, jag återvänder hem, jag har motorstörningar." Han hördes sedan inte mera på vår frekvens.

Under tiden höll vi 7th Air Division, 3rd Air Force etc underrättade om allt som hände och vartenda ord som blev sagt, allting.

Vi begärde sedan att få veta vad de ville att vi skulle göra. De hade inga andra förslag, så till sist bad de oss bara fortsätta och bevaka radar-målet och låta dem veta om något inträffade. UFOt gjorde ytterligare ett par korta rörelser - fortfarande med en hastighet av 900 km/tim. Vi förlorade det ur sikte på mellan 80 och 90 km:s avstånd i norr, vilket är normalt om ett flygplan eller annat föremål går på en höjd under 1.500 meter med denna typ av radar. Vi meddelade detta till 7th Air Division Command Post, som lovade vidarebefordra beskedet.

Jag skrev ner en detaljerad rapport om detta och överlämnade den till min chef, och jag fick veta att om jag inte kontaktades senare för att ge ytterligare information så skulle han ta hand om saken... Sedan hörde jag inte mer om saken...

Åtminstone tre gånger samma kväll uppmärksammades och följdes oidentifierade radarekon av GCA vid Bentwaters, redan innan den första telefonkontakten togs med Lakenheath. Även om sådana händelser är mycket intressanta i och för sig förekom inga visuella observationer i det fallet.

Källa: The Hynek UFO Report, av Dr. J Allen Hynek.

Mount Shasta

— rymdbrödernas hemvist

Alltfler människor söker en andlig mening bakom UFO-mysteriet. Icke nöjda med att enbart jaga efter föremål på himmelen, är de mer intresserade av meningen och ändamålet med dessa flygande föremål och hur de kan sättas i samband med vår egen andliga mognad. Född i West Virginia runt sekelskiftet har syster Thedra alltid haft en nyfiken hjärna. Fostrad till baptist, började hon vid tidig ålder söka sanningen bakom skapelsen och livets mening. Trots att hon var strängt bibeltrogen strävade hon efter att ytterligare fördjupa sitt andliga medvetande.

I maj 1950 råkade hon ut för en svår bilolycka och var tvungen att ligga med gips under lång tid. När läkarna äntligen tog bort gipset upptäckte de att cancer hade utvecklats.

-Läkarna sade att jag skulle göra i ordning mina papper och affärer. Jag fick plågsam behandling och ingenting verkade hjälpa. En kväll bad jag till Herren. Jag sa att jag var redo lämna detta liv. Då materialiserades bilden av Jeses framför henne.

-Han sade att han skulle bota mig, jag skulle bli precis som förut. I gengäld frågade jag vad jag kunde göra för Honom och han svarade, "Du kan ge mina får mat". Jag svarade att jag inte var värdig en sådan uppgift och undrade om jag hade det inom mig, som fordras för sådant arbete. På detta svarade Han enkelt "Gå du, jag ska ge dig maten".

Syster Thedra begav sig till Anderna i Sydamerika och där studerade hon med mycket visa och lärda män forntida lärar. Under denna tid fick hon information inte bara från Kristus utan även från andra mästare i himmelen. Många meddelanden

överensstämde med vad tidigare kontaktpersoner fått, och en stor del rörde domedagsprofetior. 1962 flyttade syster Thedra till Mount Shasta ett av USA:s största vulkanberg.

-Det var som om en magnet drog mig till detta ställe.

Flyttningen till Mt. Shasta förändrade hennes liv ytterligare och öppnade hennes sinnen mer än någonsin.

-Jag började få information nästan dagligen. Jesus och St. Germain är två av de medlemmar av andliga hierarkin som har kommunicerat med mig.

UFOs har naturligtvis spelat en roll i hennes arbete. Förutom att hon har sett sådana i närheten av vulkanen har hon också lyckats fånga dem på film.

-Det fanns där, rakt utanför min dörr. Somliga kanske säger det var ett moln, men jag försäkrar att det stod på samma ställe i fyra dagar och på den femte dagens morgon var det borta.

Syster Thedra säger att nästan alla som bor i närheten av det 4.500 meter höga berget tar UFOs för givet.

-För bara några månader sedan blev vår polismästare "uppvaktad" av ett UFO då han körde sin bil i närheten av berget.

En av de saker som oroar syster Thedra är de omvälvningar som skall rensa jordytan nu och framåt "domedagen". Hon vidhåller att Kalifornien blir en av de stater som kommer att drabbas av svåra jordskalv. Det finns även de som tror att vulkanen Shasta ska explodera såsom St. Helens i Washington gjorde för några år sedan. Syster Thedra säger att när, och om det skulle hända, har

hennes andliga kontakter lovat henne rikliga förhandsinformationer.

Hon säger vidare att om vi tog oss i kragen och ändrade våra liv och vore mer rädda om jorden skulle inte allt det förskräckliga behöva hända. För henne är Mt. Shasta ett stort kosmiskt centrum och hon är inte rädd

för att bo på berget, där mäktiga krafter har sitt säte.

-Jag tror Skaparen menade att vi skulle hålla kontakten med honom och håller det för fullt naturligt och inte alls övernaturligt.

Flying Saucer Review nr 15.

Bengt-Olof Lidén

Vägen till det okända

Forts. fr. föreg. nummer

Sätt dig i ett rum vänd mot mitten av ena väggen. Ställ upp en tavla i lagom höjd framför dig. Fäst blicken på densamma och ge noga akt på varje liten detalj, dock utan att ändra på blicken och förstås ej heller på huvudet. När du på detta vis utan att rubba blicken har noterat varje detalj du ser på tavlan är det dags att fortfarande utan att ändra blicken placera in detaljer utanför tavlan i tavlans motiv. Flytta in allt du ser utanför tavlan in i den utan att ändra huvud eller att flytta blicken! Flytta in allt inom synfältet i tavlan.

Genom detta förfarande tränar du upp din iakttagelseförmåga och kommer att kunna iaktta sådant som man normalt menar är omöjligt att se utan att ändra blicken. Praktisera detta under fem minuter.

Nästa fas är att du utan att ändra på huvudet sakta för blicken i rak linje till höger samtidigt som du noterar vad du ser samt flyttar in dessa iakttagna föremål i tavlan innanför tavlans ram. Återgå med blicken till utgångsläget. Upprepa sedan förfaringsättet men åt vänster. Sedan i rak linje uppåt och nedåt. Ägna tre minuter åt vardera riktning. Kom ihåg: ändra ej huvudet, bara blicken!

Du har nu återgått till utgångslä-

get, och nästa övning börjar med att du för ögonen så långt till vänster du kan utan att ändra ställning på huvudet. Påbörja en cirkelrörelse med ögonen medsols. Håll ögonen i yttesta ögonvrån och cirkla så i två minuter. En långsam rörelse skall det vara. Minska cirkeln gradvis efter två minuter tills du hamnar i utgångsläget. Upprepa förfaringsättet åt andra hållet. Kom ihåg att hålla huvudet stilla. Det kan vara svårt ibland. Slut sedan ögonen och försök minnas vad du sett under ögonens rörelser. Bygg upp en mental bild av vad du sett.

Är du ute på promenad, kan du förfara på följande sätt: Fäst blicken på någon meters avstånd, flytta den sedan fem meter i taget, tills horisonten är nådd. Ge akt på detaljerna! Koncentrera dig på dem och ge också akt på färgnyanser i omgivningen. Slut sedan ögonen och framkalla vad du sett inför ditt inre seende. Bemöda dig när du ser något föremål att se detaljer, t.ex. färg, storlek etc. Försök minnas detaljerna. Du kan också se på ett hus och räkna fönster, iaktta särskilda detaljer och försöka minnas hur det var och såg ut.

Allt detta övar upp din förmåga att

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

uppfatta saker och ting blixtnabbt och korrekt. På samma sätt tränar du din hörsel. Ge akt på hur en människas steg låter, olika ljud m.m. Om du hör en orkester spela skall du försöka uppfatta de enskilda instrumenten och de enskilda tonerna. I skogen kan du försöka särskilja de olika ljuden, en myggas surrande från en fågels visslande, för att ta något exempel. Detta är ett sätt att höra vad andra inte hör.

Förutsägelselförmåga

Paulus har sagt: "Och några skola hava profetians gåva." Vi känner till att med radions hjälp en föredrags-hållares röst i Ystad kan nå lyssnaren i Haparanda snabbare än vad rösten når den i föredragssalen längst bort sittande åhöraren. Skulle det då också inte vara möjligt, att jaget som är av eterisk natur kunde färdas före sin kropp och också verkligen gör det? I så fall skulle jaget registrera händelser innan det kommit att bli verklighet för det jordbundna medvetandet. Det skulle möjligen hjälpa till att förklara "varsel" och en del andra saker. Även om det inte helt förklarar förutsägelser, kan det vara till hjälp. Men för att utveckla sin förmåga så att man kan förutsäga saker och ting måste man använda sig av övernormala krafter och kanaler. Det budskap man får kan vara på olika sätt rent visuellt eller komma som ett hörbart budskap eller som ett allmänt vetande.

Träna exempelvis på följande sätt:

placera dig framför en person och fixera din blick på motpartens näsrot. Efter ett tag skall du finna, att det verkar som om det strömmade vetande från den personen till dig. Man liksom "andas in" den andres tankar och vetande. Kanske man inte vet varifrån det kommer. Det finns där bara men var inte rädd för att säga vad du uppfattat. I början blir det ofta fel, beroende på att man blandar ihop allt med sina egna tankar. Så småningom kan man dock särskilja egna och mottagna tankar. Var passiv när du försöker motta andras tankar, passiv i ordets rätta betydelse. Tänk inte på vad som skall komma utan öppna dig i passivitet.

Ett annat sätt är att när du får ett brev försöka se vad det innehåller, innan du öppnar det eller försök också "se" vad som står i tidningen, innan du läser den. Försök att tänja ut ditt vetande till att uppfatta vad som händer innan det hänt! Det kan, som du säkert förstår, ske på många sätt. Det gäller att träna och åter träna. Varför inte försöka förutsäga resultat av olika slag tips, lotto m.m. En varning är på plats: försök inte förutsäga din egen framtid, i varje fall inte förrän tillräcklig insikt vunnits i saken. Det är annars lätt att blanda in egna önskningar och idéer och då blir resultatet inte det rätta.